



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1772 <sup>2</sup>	Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27) 24 Νοεμβρίου 2013 (2012)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

## Ἡ μοιχεία

«Οὐ μοιχεύσεις» (Λουκ. 18,20 = Ἐξ. 20,13. Δευτ. 5,18)

**Ζ**οῦμε, ἀγαπητοί μου, σὲ ἡμέρες πονηρές. Τὸ ἔργο τοῦ κηρύγματος τοῦ εὐαγγελίου εἶνε δύσκολο. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια λίγα ἔλεγε ὁ παπᾶς καὶ οἱ Χριστιανοὶ σὰν τὴ διψασμένη γῆ ῥουφοῦσαν τὰ λόγια του. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀπαιτήσεις, εἶνε μορφωμένοι. Θέλουν φιλοσοφίες καὶ κοινωνιολογίες μὲ γλῶσσα εὐγενῆ, ὄχι μὲ λέξεις ποὺ σοκάρουν. Ἔλα ὅμως ποὺ οἱ λέξεις αὐτὲς ὑπάρχουν στὸ Εὐαγγέλιο; Πῶς νὰ κάνουμε; νὰ προδώσουμε τὴν ἀποστολὴ μας; Προτιμῶ νὰ μὲ πῆτε ἀγροῖκο καὶ ἀσυγχρόνιστο, παρὰ νὰ μεταχειρισθῶ λέξεις ποὺ νὰ μὴ ἀποδίδουν τὴν πραγματικότητα. Ἡ ἐποχὴ μας διαπράττει μὲν ὅλα τὰ αἴσχη, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ λὲς «τὰ σῦκα σῦκα καὶ τὴ σκάφη σκάφη», τὸ σκοτάδι σκοτάδι καὶ τὴν ἡμέρα ἡμέρα. Μὲ κίνδυνο λοιπὸν νὰ παρεξηγηθῶ καὶ νὰ σοκάρω στ' αὐτιά ὠρισμένων, θὰ μιλήσω ἐπάνω σ' ἓνα θέμα κοινωνικό, μὲ τὴ γλῶσσα ὄχι τοῦ κόσμου ἀλλὰ τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Ἐσταυρωμένου. Τὸ θέμα μᾶς τὸ δίδει μία ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου.

Ὅπως ἀκούσατε, ὁ Κύριος, ἀπαντώντας στὸ ἐρώτημα ἐνὸς πλουσίου νέου, τί πρέπει νὰ κάνει γιὰ νὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιο ζωὴ, τοῦ εἶπε· «*Τήρησον τὰς ἐντολάς*». Καὶ σὲ νέα ἐρώτησι, Ποιὲς ἐντολές, τοῦ ἀρίθμησε ἀπὸ τὶς δέκα ἐντολές τοῦ Δεκαλόγου τὶς πέντε. Ἀπὸ τὶς πέντε λοιπὸν αὐτὲς ἐντολές θὰ μιλήσω ἐπάνω στὴν ἐντολὴ «*Οὐ μοιχεύσεις*» (Λουκ. 18,20).

—Μὰ αὐτὴ τὴν ἐντολὴ διάλεξες; θὰ μοῦ πῆτε. Γιατί δὲ μιλάς γιὰ τὴν κλοπὴ, τὸ φόνο, τὸ σεβασμὸ στοὺς γονεῖς, τὸ ψέμα;...

Κι αὐτὰ εἶνε σοβαρά· ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἐντολὴ εἶνε ἐκείνη ποὺ σήμερα δὲν λαμβάνεται καθόλου ὑπ' ὄψιν· γι' αὐτὸ θὰ μιλήσω ἐπ' αὐτῆς.

\*\*\*

«*Οὐ μοιχεύσεις*». Τί εἶνε μοιχεία; Ὁ Ποινικὸς Κῶδιξ, πονηρὴ ἀλεπού, δὲν δίνει ὀρισμὸ, καὶ γι' αὐτὸ πολὺς θόρυβος μεταξὺ τῶν νομι-

κῶν γιὰ τὴν ἔννοια τῆς μοιχείας. Μοιχεία, ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή, εἶνε νὰ πιάνη σχέσεις ὁ παντρεμένος ἄντρας μὲ ξένη γυναῖκα καὶ ἡ παντρεμένη γυναῖκα μὲ ξένο ἄντρα. **Κ' εἶνε αὐτὸ ἁμάρτημα; Εἶνε. Γιατί;**

● Πρῶτον, διότι εἶνε **φόνος**. Ὑπάρχουν φόνοι σωματικοὶ καὶ φόνοι ἠθικοί. Ἡ μοιχεία φονεύει ἓνα εὐγενέστατο αἶσθημα ποὺ ὑπάρχει στὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων, αἶσθημα ποὺ τὸ φύτευσε ὁ οὐρανὸς - τὸ εὐλόγησε ὁ Θεός, αἶσθημα ἀρχαῖο ὅπως ὁ κόσμος· καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ εἶνε ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγνή ἀγάπη ποὺ συνδέει δύο ὑπάρξεις, ἄντρα καὶ γυναῖκα, καὶ τὶς ἐνώνει σὲ μία ἐνότητα ἀδιάρρηκτη, ὥστε ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν εἶνε πλέον δύο ἀλλὰ ἓνα. Μὲ τὸ γάμο ἄντρας καὶ γυναῖκα «*ἔσσονται εἰς σάρκα μίαν*» (Γέν. 2,24=Ματθ. 19,5). Ὅχι μόνο τὰ κορμιά ἀλλὰ καὶ οἱ ψυχὲς ἐνώνονται σὲ μία ἐνότητα. Ὅπως δύο χημικὰ στοιχεῖα ἐνώνονται κι ἀποτελοῦν μία νέα οὐσία, κατὰ παρόμοιο τρόπο γυναῖκα καὶ ἄντρας στὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐνώνονται κι ἀποτελοῦν μία νέα ὑπαρξί. Καὶ ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ οὔτε τὸ κεφάλι χωρὶς τὸ σῶμα οὔτε τὸ σῶμα χωρὶς τὸ κεφάλι, ἔτσι καὶ στὸ γάμο, κεφαλὴ εἶνε ὁ ἄντρας καὶ σῶμα ἡ γυναῖκα· ἡ μοιχεία εἶνε ἓνα μαχαίρι τοῦ διαβόλου ποὺ κόβει τὸ κεφάλι καὶ τὸ ἀποχωρίζει ἀπὸ τὸ σῶμα ποὺ σπαρταράει. Εἶνε διακοπὴ ἱεροῦ δεσμοῦ. Γι' αὐτὸ λέω ὅτι ἡ μοιχεία εἶνε φόνος καὶ γι' αὐτὸ στὸν Δεκάλογο προτάσσεται τοῦ «*οὐ φονεύσεις*».

Εἶνε ἀκόμη ἡ μοιχεία **ἀπάτη**, ἀθέτησις ὑποσχέσεως. Ὁ μοιχεύων ἀθετεῖ μία ὑπόσχεσι, ἔνα ὄρκο. Ἐδῶ ἔχουμε ἀπάτη πρῶτου μεγέθους. Διότι ὁ νέος καὶ ἡ νέα ποὺ ἔρχονται σὲ γάμο δὲν ὀδηγοῦνται στὸ δημαρχεῖο ἢ κάπου ἄλλου· ὀδηγοῦνται στὸ ναό, στὸν ἅγιο αὐτὸ τόπο, ἐνώπιον τῶν ἱερῶν εἰκόνων, τοῦ Ἐσταυρωμένου, τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνώπιον ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, ἐνώπιον συγγενῶν καὶ φίλων.

«Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος!» (Γέν. 28,17). Αὐτά, ἐὰν πιστεύουμε. Ὅποιος δὲν πιστεύει, ἄς κάνη πολιτικό «γάμο» στὸ δημαρχεῖο. Στὸ ναὸ δίνει ἱερὴ ὑπόσχεσι καὶ δακρύζουν οἱ εἰκόνες, ὅτι θὰ μείνη πιστὸς μέχρι θανάτου. Μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χωρίζει τὸ ἀντρόγυνο. Ὅταν λοιπὸν ἀθετῆς τὴν πίστι στὸ σύντροφο ἢ τὴ σύντροφό σου, δὲν κάνεις ἄλλο παρὰ ν' ἀποδεικνύεσαι ἀπατεώνας πρώτου μεγέθους.

Ἡ μοιχεία εἶνε ἀκόμη μεγάλη **ἀταξία** στὶς σχέσεις τοῦ ἀνδρογύνου. Γιατί; Ὁ Θεὸς «τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε» (Ψαλμ. 103,24). Ἐνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους σκοποὺς τοῦ γάμου εἶνε ἡ διαιώνισις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ τεκνογονία, τὸ νὰ φέρῃς παιδιὰ στὴ ζωῆ. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ, τὰ γνήσια παιδιὰ, μοιάζουν στοὺς γονεῖς. Ὅπως τὰ προϊόντα ἐνὸς ἐργοστασίου φέρουν ἐπάνω τὴ σφραγίδα του, ἔτσι καὶ τὰ γνήσια παιδιὰ, μόλις τὰ δῆς καταλαβαίνεις ποιοὶ εἶνε οἱ γονεῖς τους, φέρουν τὴ «σφραγίδα» τους. Ὅταν λοιπὸν ἐσὺ ἀπατᾷς τὸν ἄντρα ἢ τὴ γυναῖκα σου, δημιουργεῖς σύγχυσι στὸ γένος. Τὰ παιδιὰ δὲν θὰ μοιάζουν στὸν πατέρα· κι ἀλλοίμονο ἂν ὁ σύζυγος σχηματίσῃ τὴν ὑπόνοια ὅτι τὸ παιδί πού γεννήθηκε δὲν εἶνε δικό του· ἡ ζωὴ του εἶνε πλέον τυραννία, κόλασις. Ὁ μοιχὸς μοιάζει μὲ ἓνα πουλί, τὸν κοῦκκο. Ὁ κοῦκκος εἶνε μοιχὸς ὁ ἄθλιος. Παίρνει τὰ ἀβγά του καὶ τὰ βάζει σὲ ξένη φωλιά. Ἐκεῖ ἐπωάζονται, ἐκκολάπτονται, καὶ μεγαλώνουν τὰ πουλιά. Κι ὅταν μεγαλώσουν οἱ κοῦκκοι, πετᾶνε ἔξω ἀπὸ τὴ φωλιά τὰ νόμιμα - γνήσια παιδιὰ τῶν πουλιῶν τῆς φωλιάς. Σὰν τὸν κοῦκκο λοιπὸν κ' ἐσύ, ὁ μοιχὸς ἢ ἡ μοιχαλίδα, γεννᾷς ξένα παιδιὰ πού δὲν ἔχουν καμμιά ὁμοιότητα με τὸ νόμιμο σύντροφό σου.

Ἡ μοιχεία εἶνε ἀκόμη ἓνα κομπολόι ἀπὸ **πλῆθος ἐγκλήματα**: φιλονικίες, ἔριδες, δηλητηριάσεις, φόνοι..., ὅ,τι φανταστῆς. Καὶ μόνο ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα ἂν τὴ ζυγίσουμε, θὰ τὴν χαρακτηρίσουμε ὡς μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες κοινωνικὲς πληγές. Στὴν Πάτρα μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, πού ὑπωψιαζόταν ὅτι ὁ ἐραστής της τὴν ἀπατᾷ, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, μπῆκε σὰν τίγρις στὸ σχολεῖο, ἄρπαξε τὸ κοριτσάκι τοῦ ἐραστοῦ της πού τὴν ἐγκατέλειψε καὶ τὸ ἔπνιξε. Θηρίο κάνει τὸν ἄνθρωπο ἢ μοιχεία.

Ἀλλὰ τὸ χειρότερο — ἂν εἶσαι Χριστιανός — ποῖο εἶνε· ἡ μοιχεία εἶνε **παράβασις ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ**· ὄχι τοῦ ἀνθρωπίνου ποινικοῦ κώδικος ἀλλὰ τῆς οὐρανίου νομοθεσίας. Καὶ ὅπως ἀπὸ τὰ δέκα δάχτυλά σου κανένα δὲν κόβεις, ἔτσι καμμιά ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ δὲν πρέπει νὰ καταργῆς ἀλλὰ ὅλες νὰ τὶς τηρῆς. Τὸ

«**Οὐ μοιχεύσεις**» εἶνε θεία ἐντολή. Τὴν παραβαίνεις; τότε φωτιά καὶ φλόγα καὶ κάμιнос σὲ περιμένει. Οἱ παλαιότεροι θεωροῦσαν τὴ μοιχεία ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα.

Διαβάστε τὴν ἱστορία. Στὴν πατρίδα μας, ὄχι μετὰ Χριστὸν ἀλλὰ **καὶ πρὸ Χριστοῦ**, κοντὰ στὰ μέρη τῆς Ἀμφίσσης, οἱ Λοκροί, ὅποιον ἔπιαναν νὰ μοιχεύῃ, τοῦ ἔβγαζαν τὸ ἓνα μάτι μὲ δαυλὸ ἀναμμένο· ἂν ἔπεφτε πάλι στὸ παράπτωμα, τοῦ ἔβγαζαν καὶ τὸ ἄλλο μάτι. Στὴ Σπάρτη ἡ μοιχεία ἦταν ἄγνωστη. Λένε ὅτι ἓνας διεφθαρμένος Ἀθηναῖος ρώτησε ἓνα Σπαρτιάτη· —Τί κάνετε ἐσεῖς τοὺς μοιχοὺς; Καὶ ὁ Σπαρτιάτης ἀπήντησε· —Ἄν βρεθῆ μοιχός, τὸν πιάνουμε καὶ τὸν ὑποχρεώνουμε νὰ σηκώσῃ στὴν πλάτη του ἓνα ταῦρο, νὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὴν κορυφὴ τοῦ Ταυγέτου, κι ἀπὸ 'κεῖ ψηλὰ νὰ τοῦ τεντώσῃ τὸ λαιμὸ ὥστε ὁ ταῦρος νὰ σκύψῃ νὰ πιῇ νερὸ ἀπ' τὸν Εὐρώτα. —Μπᾶ, λέει ὁ Ἀθηναῖος, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. —Ὅσο εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό, ἄλλο τόσο εἶνε καὶ τὸ νὰ ὑπάρξῃ μοιχὸς στὴν πολιτεία μας. Στὴν Κίο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, στὰ μέρη τοῦ Πανόρμου τῆς Προύσης, λέει ὁ ἱστορικὸς ὅτι ἐπὶ 700 χρόνια δὲν ἀκούστηκε πορνεία καὶ μοιχεία.

**Τώρα τί γίνεται;** Ἐμένα ρωτᾶτε; Ἄν στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας στεκόταν ἓνας ἄγγελος Κυρίου, ὄχι ἐγώ, καὶ ἔλεγε «Ὅσοι ἄντρες καὶ γυναῖκες εἴστε ἀγνοί, περάστε ἔξω», δὲν ξέρω πόσοι ἀπὸ τοὺς κυρίους καὶ τὶς κυρίες πού εἴστε ἐδῶ θὰ τολμοῦσαν νὰ βγοῦν. Διότι ὁ ἄγγελος δὲ γελιέται, γνωρίζει τὶς καρδιές καὶ θὰ ἔκοβε κεφάλια. ὦ κοινωνία, ὦ πατρίδα, πῶς κατήντησες! Στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα κάθε μέρα ἔχουν ἐπεισόδια μὲ ἀντρόγυνα. Στὰ δικαστήρια συνεχῶς ἐκδικάζουν ὑποθέσεις διαζυγίων. Καὶ στὶς μητροπόλεις ἐκδίδονται πλῆθος διαζύγια παρὰ τὸ νόμο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἑλλάδα Χόλλυγουντ καὶ χειρότερα.

Ποιὸς φταίει; **ὅλοι φταίμε.** Ἄν ἀποκτήσουμε ἐκκλησία ζῶσα καὶ ἐλευθέρα, θὰ διδάξουμε καὶ δικαστὰς καὶ βουλευτὰς, πού ἐγκρίνουν τὸ αὐτόματο διαζύγιο, τὸ ὁποῖο θὰ σημάνη τὴ διάλυσι τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος.

\*\*\*

**Στὰ ὄπλα** λοιπὸν, ἀγαπητοί μου! Ἄν θέλουμε νὰ ζήσουμε, δὲν θὰ ζήσουμε μὲ Χόλλυγουντ καὶ ἐκτροπές, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγία παράδοσι πού θεμελίωσε ὁ Ἐσταυρωμένος καὶ ἀγίασαν οἱ μάρτυρες καὶ ὁμολογηταί. Ἄν θέλουμε νὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία μας, πρέπει νὰ σταθοῦμε φρουροὶ τῆς παραδόσεως, γιὰ τὴν ὁποία ἔχυσαν ποταμοὺς αἱμάτων ὅλο τὸ γένος μας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**